

לְדָא יְתִיר מְדָא, אֶלָּא תַרְוִייהוּ בְּהַשְׁוָאָה
 בְּדִינָא, וְאִינוּן צְרִיכִין לְמַשְׁמַע קָדָם דִּינָא,
 וְלֹא יִמְלְלוּן עַד דְּשָׂאִיל לֹון דִּינָא, וְיַהֲיִב לֹון
 רְשׁוּ לְמַלְלָא, וְיִהוּן קְדָמִיהּ בְּדַחֲלִילוּ, בְּגִין
 דְּשְׂכִינְתָּא שְׂרָא עֲלֵייהוּ, וּמָאן דְּתַבַּע קְשׁוּט
 כְּאֵלוּ מְקַיִים עַל עֲלָמָא דִּיין אֲמַת (ס"א ר"ן
 אַמַת), וְכַל שְׂפֵן מָאן דְּדִן דִּין אֲמַת, כְּאֵלוּ
 מְקַיִים (תהלים פ יב) אֲמַת מֵאֲרִץ תִּצְמַח, וְוִי לִיה
 לְמָאן דְּאוּקִים שְׂקָרָא וְאַפִּיל אֲמַת,
 דְּגָרִים (דניאל ח יב) וְתִשְׁלַף אֲמַת אֲרֻצָּה, וּמָאן
 גָּרִים דָּא דִּינָא דְלָא דִן דִּין אֲמַת, וּבּוֹדָאי דִּיין
 דְּדִן דִּין אֲמַת כְּאֵלוּ הוּא אֲפִיק לְשְׂכִינְתָּא
 וְלִישְׂרָאֵל מְגֻלוֹתָא, וְאוּקִים לֹון מֵאֲרַעָא.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, וְסָלִיק יְדוּי לְגַפִּי
 עֵילָא, וְשִׁבַּח לְמֵאֲרִי עֲלָמָא, וְאָמַר, רַבּוֹן
 עֲלָמָא עֵבִיד בְּגִין שְׂכִינְתָּא דְאִיהִי בְּגֻלוֹתָא,
 וְאִם אִיהִי בְּאוּמָאָה הָא אַבָּא וְאַמָּא דְאִינוּן
 חֲכָמָה וּבִינָה יְכַלִּין לְמַעְבַּד הַתְּרָה, הֲדָא הוּא
 דְכָתִיב (ישעיה יד כז) יְהו"ה צָבָאוֹת יַעֲץ וּמִי
 יַפְר, אִם הַתְּלַמִּיד אוּמִי הָרַב יְכִיל לְמַעְבַּד
 הַתְּרָה.

וְאִם נָדַר אוּ נִשְׁבַּע בֵּן דְאִיהוּ ו' דְלָא יַפְרוֹק
 לָהּ אֶלָּא דְתַהִי בְּגֻלוֹתָא עַד זְמַנָּא יְדִיעָא,
 וְנָדַר אוּ שְׁבוּעָה אִיהוּ בִי"ה דְאִינוּן חֲכָמָה
 וּבִינָה, וְאִיהוּ אַתְחַרְט, הָא תִּלְתַּת בְּנֵי נָשָׂא יְכַלִּין
 לְמַפְטֹר לִיה, וְאִינוּן תִּלְתַּת אַבְהֵן לְעֵילָא
 לְקַבְלֵייהוּ, וְאִם לֹא תַתְחַרְט, אֲנָא בְּעִינָא מִינְךָ,
 וּמְכַל אִינוּן דְּמִתִּיבְתָּא דְלְעֵילָא וְתַתָּא, דְּתַעְבִּיד
 בְּגִין רַעֲיָא מְהִימְנָא דְלָא זִז מִשְׂכִּינְתָּא בְּכַל
 אַתְר, וְאִיהוּ עֵאל שְׁלָם בִּינְךָ וּבִינָה זְמַנִּין (דף
 קמ"ג ע"ב) סְגִיאִין, וּמְסַר גְּרַמִּיָּה לְמִיתָה בְּגִינָה
 וּבְגִין כְּנֵהָא, הֲדָא הוּא דְכָתִיב (שמות לב לב) וְאִם
 אִין מַחְנֵי נָא מִסְפָּרְךָ אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ.

אֶת הַנְּשֻׁמָּה, וְלֹא יִכְבַּד אֶת זֶה
 יוֹתֵר מִזֶּה, אֶלָּא שְׁנִיָּהֶם בְּהַשְׁוָאָה
 בְּדִין, וְהֵם צְרִיף לְהַשְׁמִיעַ לְפָנֵי
 הַדִּין, וְלֹא יִדְבְּרוּ עַד שְׁשׂוּאֵל
 אוֹתָם הַדִּין וְנוֹתֵן לָהֶם רְשׁוּת
 לְדַבֵּר, וְיַהֲיִי לְפָנָיו בִּירְאָה, מִשׁוּם
 שְׂשִׁכְיָהּ שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם, וּמִי
 שְׁתּוֹכַע אֲמַת כְּאֵלוּ מְקַיִים עַל
 הָעוֹלָם דִּין אֲמַת (ד"ן אַמַת), וְכַל שְׂפֵן
 מִי שְׂדֵן דִּין אֲמַת, כְּאֵלוּ מְקַיִים
 אֲמַת מֵאֲרִץ תִּצְמַח. אוּי לֹו לְמִי
 שְׂמַקִּים שְׂקָר וּמְפִיל אֲמַת, שְׁגוֹרָם
 וְתִשְׁלַף אֲמַת אֲרֻצָּה, וּמִי גוֹרָם אֶת
 זֶה? הַדִּין שְׁלֹא דִן דִּין אֲמַת,
 וּבּוֹדָאי שְׂדֵן דִּין דִּין אֲמַת, כְּאֵלוּ
 הוּא מוֹצִיא אֶת הַשְּׂכִינָה וְאֶת
 יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת וּמְקִים אוֹתָם
 מִן הָאָרֶץ.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, וְהָרִים
 יְדִיו לְמַעְלָה וְשִׁבַּח אֶת רַבּוֹן
 הָעוֹלָם, וְאָמַר: רַבּוֹן הָעוֹלָם,
 עֲשֵׂה לְמַעַן הַשְּׂכִינָה שְׁהִיא
 בְּגֻלוֹת, וְאִם הִיא בְּשְׁבוּעָה, הָרִי
 אַבָּא וְאַמָּא, שְׁהֵם חֲכָמָה וּבִינָה,
 יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת הַתְּרָה. זֶהוּ
 שְׁכַתוּב יְהו"ה צָבָאוֹת יַעֲץ וּמִי
 יַפְר, אִם הַתְּלַמִּיד נִשְׁבַּע, הָרַב
 יְכִיל לַעֲשׂוֹת הַתְּרָה.

וְאִם נָדַר אוּ נִשְׁבַּע הַבֵּן שְׁהוּא ו',
 שְׁלֹא יַפְדֵּה אוֹתָהּ, אֶלָּא שְׁתַּהֲיָה
 בְּגֻלוֹת עַד זְמַן יְדוּע, וְנָדַר אוּ
 שְׁבוּעָה הֵם בִּי"ה שְׁהֵם חֲכָמָה
 וּבִינָה, וְהוּא הַתְּחַרְט, הָרִי שְׁלֹשָׁה
 בְּנֵי אָדָם יְכוּלִים לְפַטֵּר אוֹתוֹ, וְהֵם
 שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת לְמַעְלָה כְּנַגְדָם,
 וְאִם לֹא תַתְחַרְט, אֲנִי מְבַקֵּשׁ
 מִכָּךְ, וּמְכַל אוֹתָם שְׁבִישִׁיבָה
 שְׁלַמְעֵלָה וּלְמַטָּה, שְׁתַּעֲשֵׂה לְמַעַן
 רוּעָה הַנְּאֻמָּן שְׁלֹא זִז מִהַשְּׂכִינָה
 בְּכַל מְקוֹם, וְהוּא הַכְּנִיס שְׁלוֹם
 בִּינְךָ וּבִינָה פְּעָמִים רַבּוֹת, וּמְסַר
 עַצְמוֹ לְמִיתָה עַבּוּרָה וְעַבּוּר בְּנֵיהָ.
 זֶהוּ שְׁכַתוּב וְאִם אִין מַחְנֵי נָא
 מִסְפָּרְךָ אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ.

ואם הוא נדר מסטרא דאבא ואמא, ולא בעי, אָנא סליק לגבי ההוא דאתמר ביה (דברים יח) כי יפלא ממך דבר, דאתמר ביה במופלא ממך אל תדרוש, דיפטור נדר, ואף על גב דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה פנדה, דאיהי יפריש בין דם לדם, ואתפתח מקורא דילה, לדפאה לה במים דאורייתא, מים חיים דלא פסקין, ואפריש מינה דם נדה דאיהי ליליית, דלא אתקריבת בהדה, דאיהי חוכא דנשמתא דסאיבת לה, ולית לה רשו לסלקא נשמתא לגבי בעלה, לההוא אתר דאתיהיבת מתמן, ואתדנת בין דין לדין, בין דיני נפשות לדיני ממונות, דאית מאן דפרע בממוניה, ואת מאן דפרע בנפשיה, ובין נגע לנגע, כמה דאוקמוהו (איכה א א) איכה ישבה בדד, דאיהי חשיבא שכינתא בגלותא פמצורע, דאתמר ביה (ויקרא יג מו) בדד ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, דא גלותא, דאיהי לבר מארעא דישראל, דאיהי מותבא דאת ה'.

ואי מקורא לא יכיל למפתח עד דיפתח ליה ההוא דסגיר ליה, אָנא מפייסנא ליה בגין יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יחודא (ריחודיה תמן), ובגין לבושין דאתלבש, מיד אתפתחת מקורה ואתדפיאת שכינתא, ורזא דמלה (ירמיה יד ד) מקנה ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה, מושיעו ודאי, ההוא דמקורא דמקנה בידה.

תקונא שתיתאה

(זהו תקון כ"ו)

בראשית תמן תרי אש, ואלין אינון תרין אשין דאינון בורא מאורי האש, ועלייהו אתמר (שיר ב ה) סמכוני באשיות, בתרי אשות, ואמאי אמר בהון סמכוני, אלא בלילי שפת נשמה יתירה קא נחתא לסמכא

ואם נדר הוא מצד האבא והאמא, ולא רוצה, אני עולה לאותו שנאמר בו כי יפלא ממך דבר, שנאמר בו במפלא ממך אל תדרש, שיפטור את הנדר, ואף על גב שהשכינה בגלות אל בעלה פנדה, שהיא תבדיל בין דם לדם, ונפתח מקורה, לטהר אותה במי התורה, המים החיים שלא פוסקים, והפריד ממנה דם נדה שהיא ליליית שלא תקרב אליה, שהיא חטא הנשמה שטמאה אותה, ואין לה רשות להעלות הנשמה לבעלה, לאותו מקום שמשם נתנה, ונדונית בין דין לדין, בין דיני נפשות לדיני ממונות, שיש מישהו שפורע בממונו, ויש מי שפורע בנפשו, ובין נגע לנגע, כמו שבארוהו איכה ישבה בדד, שחשוכה השכינה בגלות כמו מצרע, שנאמר בו בדר ישב מחוץ למחנה, מחוץ ודאי, זו הגלות, שהיא מחוץ לארץ ישראל, שהיא המושב של האות ה'.

ואם המקור לא יכול להפתח עד שיפתח אותו, אותו שסגר אותו, אני מפייס אותו עבור יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא יחוד (שיחוד) שם, ומשום הלבושים שהתלבש, מיד נפתח מקורה ונטהרת השכינה, וסוד הדבר - מקנה ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה, מושיעו ודאי, אותו שהמקור של המקנה בידו.

תקון ששי

זהו תקון כ"ז

בראשית, שם תר"י א"ש, ואלו הם שני האשים שהם בורא מאורי האש, ועליהם נאמר סמכוני באשיות, בשתי אשות, ולמה אמר להם סמכוני? אלא בלילי שפת הנשמה היתרה

יורדת לתמוך בשכינה הפתחונה בגלות, שנאמר ביה נפלה ולא תוסיף קום, וכשפא מוצאי שבת מסתלקת הנשמה היתרה שבה וינפש. וינפש, מיד שהיא הסתלקה וי נפש, שאין מי שסומך אותה. באותו זמן היא אומרת לישראל סמכוני באשיות, שהם מאורי האש, ומה הם? שתי תורות, שהן חצובות מאש שהיא אלהים, מדת הגבורה. ומה הם למודי יהוה? שתי שפתים שנקראו להבות (שנשרפו בלהבות) אש, והם שני תפוחים, שמהם יוצאת רוחו של משיח, שנאמר בו ונחה עליו רוח יהוה.

לבת מלך שהיתה בבית חליה מאהבת בעלה, שהלך בעלה והיא נפלה למשכב, צונחת ואומרת סמכוני באשיות, הרי היא בבית חליה, היא אומרת רפדוני, במה? בתפוחים שמתרבים בעצי היער, ואלו הם עצי בשמים.

קם זקן שלישי ואמר: רבי רבי, הרי אנו מבדילים בעצי בשמים, וכאן היא אינה אומרת אלא בתפוחים! אלא אנו מברכים על עצי בשמים משום שנאמר בהם וריח אפך כתפוחים, ולא עוד, אלא כל מיני בשמים הם טובים לברך עליהם, ואנו שעושים בהדס, משום שיש בו שלשה עלים, שנקראו שלשה הדסים, שרומזים לשלשת האבות, אבל שני נקבי החטם הם כנגד שני תפוחים, שהם שני נביאי אמת, שבהם עתידה לצאת רוח הקודש, שהוא הרוצה הנאמן שלמעלה, שבו מתישבת נפשה, ומשום זה היא אומרת רפדוני בתפוחים פי חולת אהבה אני. כליל שבת נאמר קמתי אני לפתח לדודי,

שכינתא תתאה בגלותא, דאתמר ביה (עמוס ה) נפלה ולא תוסיף קום, וכד אתא מוצאי שבת אסתלקת נשמתא יתירה דבה וינפש, וינפש מיד דאיהי אסתלקת וי נפש, דלית מאן דסמיך לה, ביהוה זמנא איהי אמרת לישראל סמכוני באשיות דאינון מאורי האש, ומאי ניהו תרי תורות, דאינון חצובות מאש דאיהי אלהים מדת הגבורה, ומאי ניהו למודי יהוה תרין שפון דאקרון להבות (דאקרון בלהבות) אש, ואינון תרין תפוחין, דמנהוין רוחא דמשיחא נפיק, דאתמר ביה (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יהוה.

לבת מלך דהות בבי מרעא מרחימו דבעלה, דאזל בעלה איהי נפלת למשכבה, צווחת ואמרת סמכוני באשיות, הא איהי בבי מרעא, היא אומרת רפדוני, במאי בתפוחים דמתרבים בעצי היער, ואלין אינון עצי בשמים.

קם סבא תליתאה ואמר רבי רבי, הא אנן בעצי בשמים מבדילין, והכא איהי לא אמרת אלא בתפוחים, אלא אנן מברכין על עצי בשמים בגין דאתמר בהון (שיר י ט) וריח אפך כתפוחים, ולא עוד אלא כל מיני בשמים אינון טבאן לברכא עליהו, ואנן דעבדין בהדס בגין דאית ביה תלת עלין, דאתקריאו תלת הדסים, דרמיזין לתלת אבהן, אבל תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל תרין תפוחין דאינון תרי נביאי קשוט, די בהון עתיד לאפקא רוחא דקודשא דאיהו רענא מהימנא דלעילא, דביה אתישבת נפשא דילה, ובגין דא איהי אמרת (שם ב ה) רפדוני בתפוחים פי חולת אהבה אני (ד קמח ע"א) כליליא דשבת אתמר (שיר ה ה) קמתי אני לפתוח לדודי בשבת,